

Πόλεμος στην Ουκρανία: Δέκα μαθήματα από την Συρία

Σύριοι εξόριστοι μιλούν για το πώς οι εμπειρίες τους μπορούν να γίνουν πηγή πληροφόρησης για την αντίσταση στην εισβολή

στο *CrimethInc*¹

Τον Μάρτιο του 2011, ξέσπασαν στη Συρία διαδηλώσεις ενάντια στον δικτάτορα Μπασάρ Αλ-Άσαντ. Ο Άσαντ έστρεψε το σύνολο της στρατιωτικής δύναμης ενάντια στο επαναστατικό κίνημα που ακολούθησε· παρ' όλα αυτά, για κάποιο χρονικό διάστημα, φαινόταν ότι ήταν δυνατό αυτό το κίνημα να ανατρέψει την κυβέρνησή του. Τότε, παρενέβη ο Βλαντιμίρ Πούτιν, δίνοντας στον Άσαντ τη δυνατότητα να παραμείνει στην εξουσία με ένα τεράστιο κόστος σε ανθρώπινες ζωές και εξασφαλίζοντας ένα πάτημα για την ρωσική ισχύ στην περιοχή. Στο κείμενο που ακολουθεί, *μια κολλεκτίβα Σύριων εξορίστων και συντρόφων τους* αναλογίζονται τον τρόπο με τον οποίο οι εμπειρίες τους από την Συριακή Επανάσταση μπορούν να γίνουν πηγή πληροφόρησης² για τις προσπάθειες υποστήριξης της αντίστασης στην εισβολή στην Ουκρανία και το αντιπολεμικό κίνημα στη Ρωσία.

Έχει δωθεί τόσο μεγάλη σημασία, τον τελευταίο μήνα, στην Ουκρανία και τη Ρωσία που είναι εύκολο να χάσουμε την αίσθηση του παγκοσμίου πλαισίου αυτών των γεγονότων. Το κείμενο που ακολουθεί προσφέρει έναν πολύτιμο προβληματισμό σχετικά με τον ιμπεριαλισμό, τη διεθνή αλληλεγγύη και την κατανόηση των λεπτών διαφορών σύνθετων και αντιφατικών αγώνων.

Δέκα μαθήματα από τη Συρία

Ξέρουμε ότι μπορεί να είναι δύσκολο να πάρετε μια θέση σε μια χρονική στιγμή όπως αυτή. Ανάμεσα στην ιδεολογική ομοφωνία των κυρίαρχων μέσω και φωνών που χωρίς καμιά ενοχή μεταφέρουν την προπαγάνδα του Κρεμλίνου, είναι δύσκολο να ξέρει κανείς ποιον να ακούσει. Ανάμεσα σε ένα NATO με βρώμικα χέρια και ένα αχρείο ρωσικό καθεστώς, δεν ξέρουμε πλέον ποιον να πολεμήσουμε, ποιον να υποστηρίξουμε.

Ως συμμετέχοντες και φίλοι της Συριακής επανάστασης, θέλουμε να υπερασπιστούμε μια τρίτη επιλογή, προσφέροντας μια οπτική βασισμένη στα μαθήματα περισσότερων από δέκα χρόνων εξέγερσης και πολέμου στη Συρία.

Ας το ξεκαθαρίσουμε από την αρχή: σήμερα εξακολουθούμε να υπερασπιζόμαστε την εξέγερση στη Συρία από την άποψη ότι ήταν μια λαϊκή, δημοκρατική και χειραφετητική εξέγερση, ιδιαίτερα τον συντονισμό επιτροπών λαού των τοπικών συμβουλίων της επανάστασης. Παρ' όλο που αρκετοί τα έχουν ξεχάσει όλα αυτά, διατηρούμε την άποψη ότι ούτε οι φρικαλεότητες και η προπαγάνδα του Μπασάρ αλ-Άσαντ ούτε αυτές των τζιχαντιστών μπορούν να σιωπήσουν αυτή τη φωνή.

Στο κείμενο που ακολουθεί, πρόθεσή μας δεν είναι να συγκρίνουμε αυτά που συμβαίνουν στη Συρία και την Ουκρανία. Αν οι δύο αυτοί πόλεμοι ξεκίνησαν και οι δύο με μια επανάσταση και αν ο ένας από τους επιτιθέμενους είναι ο ίδιος, οι καταστάσεις παραμένουν πολύ διαφορετικές. Αντίθετα, αντλώντας από αυτά που έχουμε μάθει από την επανάσταση στη Συρία και αυτά που έχουμε μάθει από τον πόλεμο που ακολούθησε, ελπίζουμε να προσφέρουμε μερικά σημεία εκκίνησης ώστε να βοηθήσουμε εκείνους που ειλικρινά ασπάζονται χειραφετητικές αρχές να βρουν με ποιον τρόπο να υιοθετήσουν μια στάση.

1. Ακούστε τις φωνές αυτών που επηρεάζονται άμεσα από τα γεγονότα

Αντί να ακούμε ειδικούς στην γεωπολιτική, θα πρέπει να ακούσουμε τις φωνές εκείνων που έχουν ζήσει την επανάσταση του 2014 και όλο αυτό το διάστημα του πολέμου· θα πρέπει να ακούσουμε

¹ Στμ. Μεταφρασμένο από εδώ: <https://crimethinc.com/2022/03/07/war-in-ukraine-ten-lessons-from-syria-syrian-exiles-on-how-their-experience-can-inform-resistance-to-the-invasion>.

² Στμ. Στο πρωτότυπο: *inform*, εναλλακτικά: “να βοηθήσουν στην διαμόρφωση γνώμης”.

εκείνους που έχουν υποφέρει κάτω από την εξουσία του Πούτιν στη Ρωσία και οπουδήποτε αλλού εδώ και είκοσι χρόνια. Σας καλούμε να προτιμήσετε τις φωνές των ανθρώπων και των οργανώσεων που υπερασπίζονται τις αρχές της δημοκρατίας, του φεμινισμού και του εξισωτισμού σε αυτό το πλαίσιο. Κατανοώντας την θέση τους στην Ουκρανία και τα αιτήματά τους προς αυτούς που είναι έξω από την Ουκρανία, θα σας βοηθήσει να φτάσετε σε μια δική σας ενημερωμένη άποψη.

Η υιοθέτηση αυτής της προσέγγισης στη Συρία θα είχε ανυψώσει – και ίσως να είχε βοηθήσει – τα εντυπωσιακά και υποσχόμενα πειράματα στην αυτοοργάνωση που άνθισαν σε ολόκληρη τη χώρα. Επιπλέον, ακούγοντας *τις φωνές που έρχονται από την Ουκρανία* θυμόμαστε ότι όλες αυτές οι εντάσεις ξεκίνησαν με την εξέγερση του Μαϊντάν. Όσο ατελής ή “μη-καθαρή” και αν ήταν, ας μην κάνουμε το λάθος να μειώσουμε την λαϊκή Ουκρανική εξέγερση σε μια σύγκρουση συμφερόντων μεταξύ μεγάλων δυνάμεων, με τον τρόπο που κάποιιοι το έκαναν σκόπιμα για να συσκοτίσουν την Συριακή επανάσταση.

2. Να προσέχετε την “μη συνταγογραφημένη”³ γεωπολιτική

Η κατανόηση των οικονομικών, διπλωματικών και στρατιωτικών συμφερόντων των μεγάλων δυνάμεων είναι σίγουρα επιθυμητή· παρ’ όλα αυτά, αντλώντας ικανοποίηση από μια αφηρημένη γεωπολιτική πλαισίωση της κατάστασης μπορεί να σας αφήσει με μια αφηρημένη, ασύνδετη κατανόηση του πεδίου. Αυτός ο τρόπος κατανόησης τείνει να αποκρύπτει τους απλούς πρωταγωνιστές της σύγκρουσης, αυτούς που μας μοιάζουν, αυτούς με τους οποίους μπορούμε να ταυτιστούμε. Πάνω απ’ όλα, ας μην ξεχνάμε: αυτό που θα συμβεί είναι ότι κόσμος θα υποφέρει εξαιτίας των επιλογών των κυβερνήσεων που βλέπουν τον κόσμο σαν μια σκακιέρα, σαν μια δεξαμενή πόρων για πλιάτσικο. **Αυτός είναι ο τρόπος που οι καταπιεστές βλέπουν τον κόσμο.** Δεν θα πρέπει ποτέ να υιοθετείται από τους λαούς, που θα πρέπει να εστιάζουν στην οικοδόμηση γεφυρών ανάμεσά τους, στην εύρεση κοινών συμφερόντων⁴.

Αυτί δεν σημαίνει ότι πρέπει να αγνοούμε την στρατηγική, σημαίνει, όμως, ότι **πρέπει να διαμορφώνουμε στρατηγική με τους δικούς μας όρους**, σε μια κλίμακα στην οποία να μπορούμε να αναλάβουμε δράση εμείς οι ίδιοι – όχι να αντιπαρατιθόμαστε για το αν πρέπει να μετακινήσουμε μεραρχίες αρμάτων ή να κόψουμε τις εισαγωγές αερίου. Για περισσότερα, δείτε τις συγκεκριμένες μας προτάσεις στο τέλος του άρθρου.

3. Να μην δέχεστε οποιαδήποτε διάκριση ανάμεσα σε “καλούς” και “κακούς” εξόριστους

Ας είμαστε ξεκάθαροι – αν και μακράν του να είναι ιδανική, η υποδοχή των Συρίων προσφύγων στην Ευρώπη ήταν συχνά πιο φιλόξενη από την υποδοχή προσφύγων από την υποσαχάρια Αφρική, για παράδειγμα. Εικόνες μαύρων προσφύγων να τους απαγορεύεται η είσοδος στα σύνορα Ουκρανίας-Πολωνίας και σχόλια στα εμπορικά ΜΜΕ που παρουσιάζουν ως προτιμητέα την άφιξη “υψηλής ποιότητας” Ουκρανών προσφύγων, σε σχέση με τους Σύριους βαρβάρους, είναι απόδειξη ενός αυξανόμενου, χωρίς αναστολές, ευρωπαϊκού ρατσισμού. Υπερασπιζόμαστε ένα άνευ όρων καλωσόρισμα των Ουκρανών που προσπαθούν να ξεφύγουν από τον τρόπο του πολέμου αλλά αρνούμαστε οποιαδήποτε ιεραρχία μεταξύ των προσφύγων.

4. Να είστε προσεκτικοί με τα μεγάλα εμπορικά ΜΜΕ

Αν και, όπως στη Συρία, προσποιούνται ότι υιοθετούν μια ανθρωπιστική και προοδευτική ατζέντα, τα περισσότερα από αυτά τα ΜΜΕ τείνουν να περιορίζονται σε ένα πορτραίτο των Ουκρανών, στο πεδίο του πολέμου και στην εξορία, ως θυματοποιημένων και απο-πολιτικοποιημένων. Τους δίνουν την δυνατότητα να μιλήσουν μόνο για εξατομικευμένες περιπτώσεις, άνθρωποι που τρέπονται σε φυγή, τον φόβο των βομβαρδισμών κοκ. Αυτό εμποδίζει τους θεατές να καταλάβουν τους Ουκρανούς ως ολοκληρωμένα πολιτικά υποκείμενα, ικανά να εκφράζουν απόψεις ή πολιτικές αναλύσεις σχετικά με την κατάσταση στην χώρα τους. Επιπλέον, τέτοια ΜΜΕ τείνουν να προάγουν μια χονδροειδή φιλοδυτική θέση, στερούμενης λεπτότητας, ιστορικού βάθους ή διερεύνησης των κινητήριων συμφερόντων των

³ Στμ. Στο πρωτότυπο: *over-the-counter*.

⁴ Στμ. Εξαιρετικά εύστοχη και συνοπτική διατύπωση των ενστάσεων για τα όρια της γεωπολιτικής.

Δυτικών κυβερνήσεων, οι οποίες παρουσιάζονται ως υπερασπιστές του καλού, της ελευθερίας και μιας εξιδανικευμένης φιλελεύθερης δημοκρατίας.

5. Μην απεικονίζετε τις Δυτικές χώρες ως τον άξονα του καλού

Ακόμα και αν δεν εισβάλουν άμεσα στην Ουκρανία, ας μην είμαστε αφελείς σχετικά με το NATO και τις Δυτικές χώρες. Πρέπει να αρνηθούμε να τις παρουσιάζουμε ως τους υπερασπιστές του “ελεύθερου κόσμου”. Θυμηθείτε, η Δύση οικοδόμησε την ισχύ της πάνω στην αποικιοκρατία, τον ιμπεριαλισμό, την καταπίεση και την καταλήστευση του πλούτου εκατοντάδων λαών σε ολόκληρο τον κόσμο – και συνεχίζει να τα κάνει όλα αυτά σήμερα.

Για να μιλήσουμε μόνο για τον 21ο αιώνα, δεν ξεχνάμε τις καταστροφές που επέφεραν οι εισβολές στο Ιράκ και το Αφγανιστάν. Πιο πρόσφατα, στη διάρκεια των Αραβικών επαναστάσεων του 2011, αντί να υποστηρίξει τα δημοκρατικά και προοδευτικά ρεύματα, η Δύση νοιαζόταν κυρίως για τη διατήρηση της κυριαρχίας και των οικονομικών της συμφερόντων. Την ίδια στιγμή, συνεχίζει να πουλά όπλα και να διατηρεί προνομιακές σχέσεις με Αραβικές δικτατορίες και τις μοναρχίες του Κόλπου. Με την παρέμβασή της στη Λιβύη, η Γαλλία πρόσθεσε το ντροπιαστικό ψεύδος ενός πολέμου οικονομικών συμφερόντων μεταμφιεσμένου ως μιας προσπάθειας υποστήριξης του αγώνα για δημοκρατία.

Πέρα από αυτόν τον διεθνή ρόλο, η κατάσταση μέσα στις ίδιες αυτές τις χώρες συνεχίζει να επιδεινώνεται καθώς ο αυταρχισμός, η επιτήρηση, η ανισότητα και, πάνω απ’ όλα, ο ρατσισμός συνεχίζουν να εντείνονται.

Σήμερα, αν πιστεύουμε ότι το καθεστώς του Πούτιν αντιπροσωπεύει έναν μεγαλύτερο κίνδυνο στον αυτοκαθορισμό των λαών δεν είναι επειδή οι Δυτικές χώρες έχουν ξαφνικά γίνει “καλές” αλλά επειδή οι Δυτικές δυνάμεις δεν διαθέτουν πλέον τόσα μέσα για να διατηρήσουν την κυριαρχία και την ηγεμονία τους. Και παραμένουμε καχύποπτοι με αυτή την υπόθεση - επειδή αν ο Πούτιν ηττηθεί από τις Δυτικές χώρες, αυτό θα συμβάλλει στο να αποκτήσουν μεγαλύτερη δύναμη.

Συνεπώς, συμβουλευόμαστε τους Ουκρανούς να μην υπολογίζουν στην “διεθνή κοινότητα” ή τα Ηνωμένα Έθνη – τα οποία, όπως και στη Συρία, είναι απροκάλυπτα στην υποκρισία τους και τείνουν να δαλεάζουν τους λαούς στο να πιστεύουν σε χίμαιρες.

6. Πολεμήστε κάθε ιμπεριαλισμό!

Η “επιλογή στρατοπέδου”⁵ είναι η λέξη που χρησιμοποιούμε για να περιγράψουμε ένα δόγμα από μια άλλη εποχή. Στη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου, οι υποστηρικτές αυτού του δόγματος έλεγαν ότι το πιο σημαντικό ήταν η υποστήριξη στην ΕΣΣΔ με κάθε κόστος ενάντια στα καπιταλιστικά και ιμπεριαλιστικά κράτη. Αυτό το δόγμα παραμένει και σήμερα στο μέρος της ριζοσπαστικής αριστεράς που υποστηρίζει την εισβολή της Ρωσίας του Πούτιν στην Ουκρανία ή που, διαφορετικά, σχετικοποιεί τον συνεχιζόμενο πόλεμο. Όπως έκαναν και στη Συρία, χρησιμοποιούν το πρόσχημα ότι το ρωσικό και το συριακό καθεστώς ενσαρκώνουν τον αγώνα εναντίον του δυτικού και του ατλαντικού [δηλαδή του φιλονατοϊκού] ιμπεριαλισμού. Δυστυχώς, αυτός ο *μανιχαϊστικός αντιιμπεριαλισμός*, που είναι εντελώς αφηρημένος, αρνείται να δει τον ιμπεριαλισμό σε οποιονδήποτε άλλο παράγοντα εκτός από τη Δύση.

Είναι απαραίτητο, όμως, να αναγνωρίσουμε αυτό που το ρωσικό, το κινεζικό ακόμα και το ιρανικό καθεστώς κάνουν εδώ και χρόνια. Έχουν επεκτείνει την πολιτική και οικονομική κυριαρχία τους σε συγκεκριμένες περιοχές, αποστερώντας τους τοπικούς πληθυσμούς από το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση. Αφήστε όσους διαλέγουν στρατόπεδο να χρησιμοποιούν όποια λέξη θέλουν για να το περιγράψουν αυτό, αν η λέξη “ιμπεριαλισμός” τους φαίνεται ανεπαρκής, αλλά δεν θα δεχτούμε ποτέ οποιαδήποτε δικαιολογία για τη βία και την κυριαρχία πάνω σε πληθυσμούς που τα καθεστώτα αυτά έχουν επιφέρει, στο όνομα μιας ψευδοθεωρητικής ακρίβειας.

5 Στμ. Στο πρωτότυπο: *Campism*.

Ακόμα χειρότερα, αυτή η θέση ωθεί μια τέτοια “αριστερά” να διαδίδει την προπαγάνδα αυτών των καθεστώτων σε βαθμό που να αρνείται εντελώς *τεκμηριωμένες θηριωδίες*. Μιλούν για “πραξικόπημα” όταν περιγράφουν την εξέγερση στο Μαϊντάν ή αρνούνται τα εγκλήματα πολέμου που έχει διαπράξει ο ρωσικός στρατός στη Συρία. Αυτή η αριστερά έχει προχωρήσει τόσο πολύ ώστε να αρνείται τη χρήση από το καθεστώς του Άσσαντ αερίου Σαρίν, βασιζόμενη σε μια (συχνά κατανοητή) δυσπιστία προς τα κυρίαρχα ΜΜΕ όσον αφορά τη διάδοση τέτοιων ψευμάτων.

Είναι μια ελεεινή και ανεύθυνη στάση, αν λάβουμε υπόψιν ότι *η άνοδος θεωριών συνωμοσίας δεν ευνοεί ποτέ μια χειραφετητική θέση αλλά, μάλλον, την ακροδεξιά και τον ρατσισμό*. Στην περίπτωση του πολέμου στην Ουκρανία, αυτοί οι ηλίθιοι αντιιμπεριαλιστές, μερικοί από τους οποίους, παρ’ όλα αυτά ισχυρίζονται ότι είναι αντιφασίστες, είναι οι εκ των περιστάσεων σύμμαχοι ενός μεγάλου τμήματος της ακροδεξιάς.

Στη Συρία, φλεγόμενη με φαντασιώσεις ανωτερότητας, και όνειρα μιας σταυροφορίας ενάντια στο Ισλάμ, η ακροδεξιά ήδη υπερασπίστηκε το καθεστώς Πούτιν και το συριακό καθεστώς για τις υποτιθέμενες δράσεις τους εναντίον του τζιχαντισμού – χωρίς ποτέ να καταλάβει τις ευθύνες του καθεστώτος Άσσαντ για την άνοδο των τζιχαντιστών στη Συρία.

7. Μην αποδίδετε ίσα μερίδια ευθύνης στην Ουκρανία και τη Ρωσία.

Στην Ουκρανία η ταυτότητα του επιτιθέμενου είναι γνωστή σε όλους. Αν η επίθεση του Πούτιν είναι, από κάποιες απόψεις, μια αντίδραση στην πίεση από το ΝΑΤΟ, είναι, πάνω απ’ όλα, η συνέχιση μιας αυτοκρατορικής και αντεπαναστατικής επίθεσης. Έχοντας εισβάλει στην Κριμαία, έχοντας βοηθήσει στην συντριβή των εξεγέρσεων στην Συρία (2015-2022), στην [Λευκορωσία](#) (2020) και το [Καζακστάν](#) (2022), ο Βλαντιμίρ Πούτιν δεν ανέχεται πλέον αυτόν τον αέρα διαμαρτυρίας – που ενσαρκώθηκε από την ανατροπή του φιλο-Ρώσου προέδρου στην εξέγερση του Μαϊντάν – σε χώρες που είναι υπό την επιρροή του. Θέλει να συντρίψει κάθε επιθυμία χειραφέτησης που θα μπορούσε να εξασθενίσει την εξουσία του.

Στη Συρία επίσης, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία για το ποιος είναι υπεύθυνος για τον πόλεμο. Το συριακό καθεστώς του Μπασάρ αλ-Άσσαντ, που διέταξε την αστυνομία να πυροβολήσει, να φυλακίσει και να βασανίσει τους διαδηλωτές ήδη από τις πρώτες μέρες των διαμαρτυριών, επέλεξε μονομερώς να ξεκινήσει έναν πόλεμο ενάντια στον πληθυσμό. Θα μας άρεσε εκείνοι που υπερασπίζονται την ελευθερία και την ισότητα να υιοθετούσαν ομόφωνα μια στάση εναντίον τέτοιων δικτατόρων που διεξάγουν πολέμους εναντίον των λαών. Θα μας άρεσε αν αυτό είχε συμβεί ήδη σε σχέση με τη Συρία.

Αν κατανοούμε και συμμετέχουμε στο κάλεσμα για τον τερματισμό του πολέμου, επιμένουμε ότι αυτό πρέπει να το κάνουμε χωρίς καμιά αμφιβολία σε σχέση με την ταυτότητα του επιτιθέμενου. Ούτε στην Ουκρανία ούτε στη Συρία ούτε πουθενά αλλού στον κόσμο δεν μπορούν να κατηγορηθούν οι απλοί άνθρωποι επειδή παίρνουν τα όπλα προσπαθώντας να υπερασπιστούν τις ζωές τις δικές τους και των άλλων μελών των οικογενειών τους.

Γενικότερα, συμβουλεύουμε ανθρώπους που δεν ξέρουν τι είναι μια δικτατορία (έστω και αν οι Δυτικές χώρες γίνονται όλο και πιο αποκάλυπτα αυταρχικές) ή δεν ξέρουν πώς είναι να βομβαρδίζεσαι, να απόσχουν από το να λένε στους Ουκρανούς – όπως κάποιος έχουν ήδη πει στους Σύριους ή στους κατοίκους του Χονγκ Κονγκ – να μην ζητούν βοήθεια από τη Δύση ή να μην θέλουν μια φιλελεύθερη ή αντιπροσωπευτική δημοκρατία ως ένα ελάχιστο πολιτικό σύστημα. Πολλά από αυτά τα άτομα είναι ήδη ξεκάθαρα όσον αφορά τις ατέλειες αυτών των πολιτικών συστημάτων – αλλά η προτεραιότητά τους δεν είναι να διατηρήσουν μια άμεμπτη πολιτική θέση αλλά, μάλλον, να επιβιώσουν από τους βομβαρδισμούς της επόμενης μέρας, ή να μην καταλήξουν σε μια χώρα στην οποία μια απρόσεχτη λέξη μπορεί να σε ρίξει σε είκοσι χρόνια φυλάκισης.

Η επιμονή σε αυτό το είδος υπερκαθαρού λόγου δείχνει μια αποφασιστικότητα επιβολής της θεωρητικής ανάλυσης κάποιου σε ένα πλαίσιο που δεν είναι δικό του. Αυτό είναι ενδεικτικό μιας πραγματικής αποσύνδεσης από το έδαφος [του πολέμου] και ενός πολύ Δυτικού είδους προνομίου.

Αντίθετα, ας ακούσουμε τα λόγια των Ουκρανών συντρόφων που **είπαν**, απηχώντας τον Μιχαήλ Μπακούνιν: “Πιστεύουμε ακράδαντα ότι η πιο ατελής δημοκρατία είναι χίλιες φορές καλλίτερη από την πιο πεφωτισμένη μοναρχία”.

8. Κατανοήστε ότι η Ουκρανική κοινωνία, όπως και η κοινωνία στη Συρία και τη Γαλλία, διατρέχεται από πολλά διαφορετικά ρεύματα

Είμαστε εξοικειωμένοι με τη διαδικασία στην οποία ένας ηγεμόνας προσδιορίζει μια σοβαρή απειλή ώστε να φοβίσει δυνάμει υποστηρικτές. Αυτό περιλαμβάνει την ρητορική σχετικά με την “ισλαμιστική τρομοκρατία”, που ο Μπασάρ αλ-Ασσαντ χρησιμοποίησε από τις πρώτες μέρες της επανάστασης στη Συρία· ανάλογα, σήμερα, ο “ναζισμός” και ο “υπερ-εθνικισμός” επισείονται από τον Πούτιν και τους συμμάχους του για να δικαιολογήσουν την εισβολή τους στην Ουκρανία.

Αν, από τη μια πλευρά, αναγνωρίζουμε ότι αυτή η προπαγάνδα μεγενθύνεται υπερβολικά σκόπιμα, και ότι δεν πρέπει να την νομιμοποιούμε τοις μετρητοίς, από την άλλη η εμπειρία μας στη Συρία, μας ενθαρρύνει να μην υποτιμούμε τα αντιδραστικά ρεύματα μέσα στα λαϊκά κινήματα.

Στην Ουκρανία, Ουκρανοί εθνικιστές, μεταξύ αυτών και φασίστες, έπαιξαν έναν σημαντικό ρόλο στις διαμαρτυρίες του Μαϊντάν και τον επακόλουθο πόλεμο εναντίον της Ρωσίας. Επιπλέον, όπως και το Τάγμα Αζόφ, επωφελήθηκαν από αυτή την εμπειρία και έγιναν ένα νομιμοποιημένο τμήμα του τακτικού ουκρανικού στρατού. Παρ’ όλα αυτά, αυτό δεν σημαίνει ότι η πλειοψηφία της ουκρανικής κοινωνίας είναι υπερ-εθνικιστές ή φασίστες. Η ακροδεξιά κέρδισε μόνο ένα 4% στις τελευταίες εκλογές· ο Ουκρανός, Εβραίος και Ρωσόφωνος πρόεδρος εκλέχθηκε με 73%.

Στην εξέγερση στην Συρία, οι τζιχαντιστές ξεκίνησαν ως περιθωριακός παράγοντας αλλά απέκτησαν αυξανόμενη σημασία, εν μέρει εξαιτίας της εξωτερικής υποστήριξης, που τους επέτρεψε να επιβληθούν στρατιωτικά σε βάρος του πολιτικού κινήματος και των πιο προοδευτικών από τους συμμετέχοντες σε αυτό. Παντού, η ακροδεξιά απειλεί την επέκταση των δημοκρατιών και τις κοινωνικές επαναστάσεις· αυτό είναι που συμβαίνει χωρίς αμφιβολία σήμερα στη Γαλλία. Στη Γαλλία, η ίδια ακροδεξιά προσπάθησε να επιβληθεί στη διάρκεια του κινήματος των **Κίτρινων Γιλέκων**. Αν χτυπήθηκε τότε, αυτό έγινε ακριβώς εξαιτίας της παρουσίας θέσεων υπέρ της ισότητας και την αποφασιστικότητα των αντιαυταρχικών και αντιφασιστών ακτιβιστών, όχι από την πολυλογία των ειδημόνων αναλυτών.

Προσέξτε, από την άλλη, ότι η υπεράσπιση της λαϊκής αντίστασης (τόσο στην Ουκρανία όσο και στη Ρωσία) ενάντια στην ρώσικη εισβολή δεν ισοδυναμεί με το να είναι κανείς αφελής σχετικά με το πολιτικό καθεστώς που αναδύθηκε από το Μαϊντάν. Δεν μπορεί να πει κανείς ότι η πτώση του Γιανουκόβιτς είχε σαν αποτέλεσμα μια πραγματική διεύρυνση της δημοκρατίας ή την ανάπτυξη μιας κοινωνίας ισότητας, όπως επιθυμούσαμε για τη Συρία, τη Ρωσία, τη Γαλλία και για οποιοδήποτε μέρος στον κόσμο. Για να χρησιμοποιήσουμε μια έκφραση, την οποία εμείς γνωρίζουμε πολύ καλά, μερικοί Ουκρανοί ακτιβιστές αποκαλούν την μετά-Μαϊντάν περίοδο μια “κλεμμένη επανάσταση”. Πέρα από το να δώσει στους υπερεθνικιστές μια σημαντική θέση, το ουκρανικό καθεστώς επανεδραιώθηκε από ολιγάρχες και άλλους που η έγνοια τους ήταν η υπεράσπιση των δικών τους οικονομικών και πολιτικών συμφερόντων και η επέκταση ενός καπιταλιστικού και νεοφιλελεύθερου μοντέλου ανισότητας. Αντίστοιχα, παρ’ όλο που η γνώση μας πάνω στο σχετικό αυτό ζήτημα παραμένει περιορισμένη, μας είναι δύσκολο να πιστέψουμε ότι το ουκρανικό καθεστώς δεν έχει ευθύνες στην παρόξυνση των εντάσεων με τις αποσχισθείσες περιοχές στο Ντονμπάς.

Στη Συρία, οι επαναστάτες που πολέμησαν στο πεδίο έχουν κάθε δικαίωμα να ασκούν σφοδρή κριτική στις επιλογές της πολιτικής αντιπολίτευσης που βρισκόταν στην Κωνσταντινούπολη. Μετανιώνουμε ακόμα για την επιλογή τους να μην λάβουν υπόψιν τις νόμιμες διεκδικήσεις μειονοτήτων όπως οι Κούρδοι.

Ένα νεοφιλελεύθερο καθεστώς και φασιστικά στοιχεία είναι συστατικά που βρίσκονται σε όλες τις Δυτικές δημοκρατίες. Αν και αυτοί οι εχθροί της χειραφέτησης δεν θα πρέπει να υποτιμούνται, αυτός δεν είναι λόγος να μην προάγουμε την λαϊκή αντίσταση σε μια εισβολή. Αντίθετα, όπως ευχόμαστε να

είχαν πράξει και άλλοι στη Συριακή επανάσταση, σας καλούμε να υποστηρίξετε τα πιο προοδευτικά αυτοοργανωμένα ρεύματα μέσα στις δυνάμεις που αμύνονται.

9. Υποστηρίξτε τη λαϊκή αντίσταση στην Ουκρανία και τη Ρωσία

Όπως έχουν αποδείξει οι Αραβικές επαναστάσεις, τα Κίτρινα Γιλέκα και το Μαϊντάν, οι εξεγέρσεις του 21ου αιώνα δεν θα είναι ιδεολογικά “καθαρές”. Αν και καταλαβαίνουμε ότι είναι πιο άνετο και πιο ενισχυτικό να ταυτιζόμαστε με ισχυρούς (και νικηφόρους) πρωταγωνιστές, δεν θα πρέπει να προδίδουμε τις θεμελιώδεις αρχές μας. Προσκαλούμε την ριζοσπαστική αριστερά να βγάλει τα παλιά εννοιολογικά της γυαλιά και να φέρει τις θεωρητικές της θέσεις αντιμέτωπες με την πραγματικότητα. Αυτές οι θέσεις πρέπει να προσαρμοστούν στην πραγματικότητα, και όχι το αντίστροφο.

Αυτός είναι ο λόγος που στην Ουκρανία καλούμε τον κόσμο να υποστηρίξει κατά προτεραιότητα πρωτοβουλίες που προέρχονται από τα κάτω: πρωτοβουλίες για αυτοάμυνα και αυτοοργάνωση που αυτή τη στιγμή ανθούν. Μπορεί κανείς να ανακαλύψει ότι άνθρωποι που αυτοοργανώνονται μπορούν στην πραγματικότητα να υπερασπιστούν ριζοσπαστικές ιδέες δημοκρατίας και κοινωνικής δικαιοσύνης – ακόμα και όταν δεν αποκαλούν τον εαυτό τους “αριστεριστές” ή “προοδευτικούς”.

Επίσης, όπως *έχουν πει αρκετοί Ρώσοι ακτιβιστές*, πιστεύουμε ότι μια λαϊκή εξέγερση στη Ρωσία θα μπορούσε να βοηθήσει στον τερματισμό του πολέμου, όπως ακριβώς συνέβη το 1905 και το 1917. Όταν σκεφτόμαστε την έκταση της καταστολής στη Ρωσία από την έναρξη του πολέμου – πάνω από δέκα χιλιάδες διαδηλωτές έχουν φυλακιστεί, λογοκρισία στα ΜΜΕ, μπλοκάρισμα των κοινωνικών δικτύων και, ίσως, σύντομα του διαδικτύου – είναι αδύνατον να μην ελπίζουμε ότι μια επανάσταση θα μπορούσε να οδηγήσει στην πτώση του καθεστώτος. Αυτό θα οδηγούσε, επιτέλους, σε έναν τερματισμό, μια και καλή, των εγκλημάτων του Πούτιν στην Ρωσία, την Ουκρανία, την Συρία και αλλού.

Αυτό συμβαίνει και στην περίπτωση της Συρίας όπου, ως συνέχεια της διεθνοποίησης της σύγκρουσης, μακράν του να αισθανόμαστε μνησικακία για τον Ιρανικό, Ρωσικό ή Λιβανέζικο λαό, οι εξεγέρσεις τους θα μπορούσαν να μας κάνουν να πιστέψουμε ξανά στη δυνατότητα να ανατραπεί και το καθεστώς του Μπασάρ αλ-Ασσαντ.

Ανάλογα, θέλουμε να δούμε ριζοσπαστικές ανατροπές και ριζοσπαστικές διευρύνσεις της δημοκρατίας, της δικαιοσύνης και της ισότητας στις Ηνωμένες Πολιτείες, τη Γαλλία και σε κάθε άλλη χώρα που στηρίζει την ισχύ της στην καταπίεση άλλων λαών ή τμημάτων του δικού της πληθυσμού.

10. Οικοδομήστε έναν νέο διεθνισμό από τα κάτω

Αν και είμαστε ριζικά αντίθετοι σε κάθε ιμπεριαλισμό και σε όλες τις σύγχρονες μορφές φασισμού, πιστεύουμε ότι δεν μπορούμε να περιοριστούμε μόνο σε αντιιμπεριαλιστικές και αντιφαστικές τοποθετήσεις. Αν και χρησιμεύουν στην εξήγηση πολλών πλαισίων, ενέχουν επίσης τον κίνδυνο να περιορίσουν την επαναστατική πάλη σε ένα αρνητικό όραμα, ανάγοντάς την σε αντιδραστικότητα, στην μόνιμη αντίσταση χωρίς έναν δρόμο προς τα μπρος.

Πιστεύουμε ότι παραμένει ουσιώδες να κάνουμε μια θετική και εποικοδομητική πρόταση, όπως ο **διεθνισμός**. Αυτό σημαίνει την σύνδεση εξεγέρσεων και αγώνων για ισότητα σε ολόκληρο τον κόσμο.

Πέρα από το NATO και τον Πούτιν υπάρχει μια τρίτη επιλογή: **διεθνισμός από τα κάτω**. Σήμερα, ένας επαναστατικός διεθνισμός πρέπει να καλεί τον κόσμο παντού να υπερασπιστεί τη λαϊκή αντίσταση στην Ουκρανία, όπως ακριβώς θα έπρεπε να τον καλεί να υποστηρίξει τα συριακά τοπικά συμβούλια, τις επιτροπές αντίστασης στο Σουδάν, τις εδαφικές συνελεύσεις στη Χιλή, τους αποκλεισμούς κόμβων από τα Κίτρινα Γιλέκα, και την παλαιστινιακή Ιντιφάντα.

Φυσικά, ζούμε στη σκιά ενός εργατικού διεθνισμού – υποστηριζόμενου από κράτη, κόμματα, συνδικάτα και μεγάλες οργανώσεις – που ήταν ικανός να ασκήσει επίδραση σε διεθνείς συγκρούσεις, στην Ισπανία το 1936 και, αργότερα, στο Βιετνάμ και την Παλαιστίνη στις δεκαετίες του 1960 και του 1970.

Σήμερα, παντού στον κόσμο - από την Συρία μέχρι τη Γαλλία, από την Ουκρανία μέχρι τις Ηνωμένες Πολιτείες - στερούμαστε χειραφετητικών δυνάμεων μεγάλης κλίμακας που να διαθέτουν ουσιαστικές **υλικές βάσεις**. Παρ' όλο που ελπίζουμε για την ανάδυση, όπως φαίνεται να συμβαίνει στη Χιλή - καινούριων επαναστατικών οργανώσεων, βασισμένων σε τοπικές αυτοοργανωμένες πρωτοβουλίες, υπερασπιζόμαστε έναν διεθνισμό που υποστηρίζει λαϊκές εξεγέρσεις και καλωσορίζει όλους τους εξόριστους. Σε αυτή την προσπάθεια, επίσης, προετοιμάζουμε το έδαφος για μια πραγματική επιστροφή στον διεθνισμό, ο οποίος, ελπίζουμε, θα αντιπροσωπεύει μια μέρα και πάλι ένα εναλλακτικό μονοπάτι, **διαφορετικό από τα μοντέλα των Δυτικών καπιταλιστικών δημοκρατιών και του καπιταλιστικού αυταρχισμού, είτε ρωσικού είτε κινεζικού.**

Μια τέτοια αντίληψη του τι κάναμε στη Συρία θα είχε σίγουρα βοηθήσει ώστε η επανάσταση να διατηρήσει ένα δημοκρατικό και εξισωτικό χρώμα. Και ποιος ξέρει, ίσως ακόμα και να είχε συμβάλει στο να πετύχουμε τη νίκη. Επομένως, **είμαστε διεθνιστές όχι μόνο από την άποψη των ηθικών αρχών αλλά επίσης και ως συνέπεια μιας επαναστατικής στρατηγικής.** Υπερασπιζόμαστε, λοιπόν, την ανάγκη να δημιουργήσουμε δεσμούς και συμμαχίες μεταξύ αυτοοργανωμένων δυνάμεων που εργάζονται για την χειραφέτηση όλων χωρίς διακρίσεις.

Αυτό είναι που ονομάζουμε διεθνισμό από τα κάτω, τον διεθνισμό των λαών.

Προτεινόμενες θέσεις για τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία

- Εκφράστε πλήρη υποστήριξη στην ουκρανική λαϊκή αντίσταση ενάντια στη ρωσική εισβολή.
- Υποστηρίξτε, πρωτίστως, αυτοοργανωμένες ομάδες που υπερασπίζονται χειραφετητικές θέσεις στην Ουκρανία μέσω δωρεών, ανθρωπιστικής βοήθειας και δημοσιοποίησης των αιτημάτων τους.
- Υποστηρίξτε προοδευτικές αντιπολεμικές και αντικαθεστωτικές δυνάμεις στη Ρωσία και δημοσιοποιείτε τις θέσεις τους.
- Στεγάστε Ουκρανούς εξόριστους και οργανώστε εκδηλώσεις και υποδομές ώστε να μπορέσει να ακουστεί η φωνή τους.
- **Πολεμήστε κάθε λόγο υπέρ του Πούτιν, ιδιαίτερα στη αριστερά.** Ο πόλεμος στην Ουκρανία προσφέρει μια κρίσιμη ευκαιρία για να **βάλουμε τέλος στην επιλογή στρατοπέδου και στην τοξική αρρενωπότητα.**
- Πολεμήστε τον από ιδεολογία φιλο-νατοϊκό λόγο. Αρνηθείτε την υποστήριξη στην Ουκρανία και αλλού όσων υπερασπίζονται υπερεθνικιστικές, ξενοφοβικές και ρατσιστικές πολιτικές.
- Διαρκής κριτική και δυσπιστία απέναντι στις ενέργειες του NATO στην Ουκρανία και αλλού.
- Διατηρήστε την πίεση στις κυβερνήσεις με διαδηλώσεις, άμεσες δράσεις, πανώ, συζητήσεις, μάζεμα υπογραφών και άλλα μέσα, ώστε να ενδυναμωθούν τα αιτήματα αυτοοργανωμένων δυνάμεων στο πεδίο.

Δυστυχώς αυτά δεν είναι πολλά, αλλά είναι όλα όσα μπορούμε να προσφέρουμε καθώς δεν υπάρχουν εδώ ή αλλού αυτόνομες δυνάμεις που να αγωνίζονται για ισότητα και χειραφέτηση και οι οποίες να είναι ικανές να προσφέρουν οικονομική, πολιτική ή στρατιωτική υποστήριξη.

Ελπίζουμε ειλικρινά ότι, αυτή τη φορά, οι θέσεις αυτές θα έχουν επιτυχία. Αν συμβεί αυτό, θα είμαστε εξαιρετικά ευτυχείς, αλλά δεν θα ξεχάσουμε ποτέ πως αυτό απείχε πολύ από το να συμβεί στη Συρία, και ότι στοίχισε στη χώρα οδυνηρά.